

Szándékosan hagytam a beszámoló végére az *Együttessel* I.-II.-III. díjakat, melyeket helyezési sorrendben a *Tisza Táncgyűttes*, a *Nógrád Táncgyűttes* és a *Budapest Főváros Bartók Táncgyűttes* kapott. Mindhárom társulat összeteljesítménye, stílusos táncolási módja, színpadi megjelenése bizonyította, hogy próbáikon igényes műhelymunka folyik, és komolyan átérzik a néptánc közösségformáló voltát.

Mert tény, hogy amikor meghatározzuk a magyar néptánc karakterét, rendszerint individuális, szőlisztikus jellegét szoktuk kiemelni. Ám ennek a csodálatos képzettségnek az is jellemzője, hogy csak és kizárólag közösségben jöhetett létre, és a hagyományos faluközösség tartotta életben. A XX. és XXI. század hozadéka, hogy egyrészt az életben tartó s tápláló közeg: a falu megszűnni látszik, másrészt viszont a néptánc az urbanus kultúra részévé vált! Fennmaradásának lehetséges formái

tehát a néptáncgyűtéseken és a körük szerveződött közösségeiben, táncházakban és közönségükben öltenek testet. Ezért is nagyjelentőségű egy olyan rendezvény, mint a XX. Szolnoki Országos Néptáncfesztivál, amely még emberi léptékkal mérhető; ahol a versenyt követő esti táncház a személyes találkozások, beszélgetések, a nagy együtténeklések és a jóízű mulatás színtere; ahol a táncban megjelenő természetes gesztusok önmagukat jelentik; és ahol a minket körülvevő hétköznapi világból ránk rakódó feszültségeket egy forgás, egy csapás, egy csujogatás képes hatástalanítani.

A fesztivál is tanúsítja: napjainkra felnőtt az a koreográfus-, táncos- és zenésznemzedék is, amelyik már úgy képes színpadban, táncszínházban gondolkodni, hogy közben anyanyelvi szinten beszéli a néptáncnyelvet. A megőrzés-megőrződés záloga: a *Kárpát-medence* eddig felgyűjtött, általunk ismert

táncok pedig kiapadhatatlan forrás! A *Martin György* és kortársai, tanítványai által filmre vett, összegyűjtött táncokon felnőtt néptáncos generációk – és utódaik – olyan értéket mondhatnak és tudhatnak magukénak, ami – minden túlzás nélkül – egyedülálló a világon.

Ezért, bár Magyarország keresi önmagát – politikai irányzatok jönnek-mennek –, a tradicionális táncművelés ismerőinek és művelőinek van feladatuk! Bizonyítani, hogy valamikor nemcsak „lovass”, de „táncos-nemzet” is voltunk; hogy tradicionális táncművészetünk ma is életképes és kortárs (!), ha igazán megismerjük és megtanuljuk! Nos, mindössze ennyit és nem többet kell majd 2 év múlva újra üzennie a magyar néptáncosok nagy közösségének, és akkor újabb évekre lesz biztosítva a fesztivál jövője... Persze, ha Szolnok város költségvetése engedi!

Sztanó Hédi

6.

